Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

In dit nummer : Op bezoek bij ANDRE DEMEDTS!

26

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR



Het dure leven

VOOR een keer praten we over « het dure leven » zoals de grote mensen dat doen... met een diepe zucht ! Jullie weten wel dat de prijzen van de huishuur, levensmiddelen, brandstof, klederen, enz. steeds maar stijgen en het leven thans veel duurder is dan een jaar of zes maanden geleden. Jullie hebben ook zelf kunnen vaststellen dat jullie thans meer betalen voor een stuk speelgoed, een zakje snoepgoed of een boek dan vorig jaar. De prijzen van kranten, weekbladen zijn ook opgeslagen, omdat het papier nu zoveel duurder kost dan voor zes maanden en geen enkele dagbladdirectie het aan de oude prijs kon bolwerken. Vraag maar eens thuis hoeveel een dagblad kostte voor een jaar en hoeveel men er thans voor betaalt !

Wij hebben ondanks alles in Januari jl. de prijs van ons jeugdblad niet verhoogd en hoopten ook niet verplicht te worden tot deze stijging. Het papier is echter niet afgeslagen, wel integendeel, en willen wij ons blad op peil houden, zowel wat betreft het papier, druk, tekeningen en kleuren, zijn we genoodzaakt « Kuifje » van 4 Juli a.s. tegen zes francs per nummer te verkopen.

Het is geen prettige mededeling, doch wij zijn er van overtuigd, dat geen enkele van onze lezers het hoge peil van ons blad zou willen zien dalen en daarom graag bereid zijn er één franc meer voor te betalen. Wij van onze kant verzekeren jullie dat « Kuifje » het beste, leerrijkste en prettigste jeugdblad zal blijven, ondanks de moeilijke tijden !

Kuifje

Onze Brievenbus

Marc Depiere, Aken. — Je hebt heel zeker een prachtige reis gemaakt en veel gezien ! De lidkaart werd je opgezonden en ik hoop dat je ze in goede orde ontvangen hebt. Hoe je je rooster moet gebruiken staat klaar en duidelijk in ons nummer 13, op blz. 2. Beste groeten.

Ludo van Gerwen, Mortsel. — Indien je familienaam niet juist geschreven is, vraag ik excuus, maar ik kon hem werkelijk niet ontcijferen. Wil je je naam in 't vervolg altijd in drukletters schrijven ? Ik heet je hartelijk welkom in de grote familie en ben er van overtuigd dat je een trouw en flink lid zult zijn.

RADIO LEOPOLDSTAD. — In het artikel « België spreekt tot de wereld » van nummer 21 is een zetfout geslopen. Men kan Radio Leopoldstad niet beluisteren op golflengte 30,70, doch wel op golflengte 80.70 !

Raymond Schouppe, Denderleeuw. — Wat je moet doen om lid te worden van de Kuifjesclub ? De voorwaarden verschenen reeds ettelijke malen in ons blad en toch zijn er telkens weer lezers die er om verzoeken :

Ons je volledige naam en adres meedelen evenals je geboortedatum en 10 frs. in postzegels indien je geen abonnement hebt. Voeg hierbij een pasfoto of andere kleine foto en nog 10 frs. voor het mooie kenteken, zo je dit wenst.

Denise Janssens, Schaarbeek. — Heb je de afdrukplaatjes ontvangen ? Dank voor je brief. Op je vragen krijg je antwoord. Ik heet je vriendin Anna van der Heyden bij voorbaat welkom en hoop dat ook zij een ijverige propagandiste zal worden.

Marc Heerwegh, Berchem. — Jij kunt flinke brieven schrijven maar toch geloof ik dat je je vergist hebt. Bedoel je niet straalvliegtuigen in plaats van staalvliegtuigen ? Ik heb J. Martin gevraagd er eens het fijne over te vertellen en hij zal het ook doen. Heb echter wat geduld.

Herman Kleynjans, Berchem. - Wanneer je een nummer verloren hebt, schrijf je ons een briefje en voegt hierbij een postzegel van 5 frs. Het gewenste nummer wordt je dan per omgaande opgestuurd.

Luc Vancauwenberghe, Kortrijk. — De postzegels hebben we goed ontvangen en je lidkaart werd opgezonden. Hartelijke groeten aan je vrienden Piet en Roland. Binnenkort zal er weer eens een geheime boodschap in ons blad verschijnen. Ik hoop dan van jullie alle drie juiste antwoorden te krijgen. Hier gaat dan de gewenste aankondiging : **Welke Kuifjesvriend wil postzegels ruilen en in 't Engels corresponderen met Luc Vancauwenberghe, Albertstraat, 3, Kortrijk.**

Marc de Keyser, Gent. — Je sympathieke brief deed me veel genoegen. Hoe je lid kunt worden van de club lees je op deze bladzijde. Bij iedere lidkaart wordt een rooster gevoegd om de geheime boodschappen te kunnen oplossen. Hoe je de rooster moet gebruiken staat klaar en duidelijk in ons nummer 13. Zoek maar eens goed. Beste groeten ook aan je ouders, broer en zusjes.

Jaak Jacobs, Deurne. — Dank voor je briefje. De lidkaart werd je opgezonden en ik ben er van overtuigd dat je een kranige jongen bent die onze club alle eer zal aandoen. Beste wensen voor je examen op school !

M. Dupiere, Aken. — Haha, slimmerd, zo vind jij dus de sleutel van het geheimschrift. We vereren je met de Orde van de Rijzende Maan !

Stuur ons vlug het geld en je foto en dan krijg je je lidkaart dadelijk toegezonden.

Ria en Leentje Van Verdeghem, Deurle. — Ik heb gehoord dat Lia en Leentje zo'n schoon verzekens kunnen voordragen en dat Leentje zo 'n mooi bruidsmeisje was voor een paar weken !... Hebben jullie reeds veel Kuifje's Bons verzameld ? Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

Rita en Trezeke Tavernier, Pittem. — Iedere keer als het regent moet ik aan Rita denken. Je liedje zit me nog steeds in het hoofd. En het is nu toch al vele maanden geleden dat ik het gehoord heb. Lezen jullie nu ook regelmatig Kuifje ? En hoeveel Kuifje's Bons hebben jullie reeds bij elkaar ? Hartelijkste groeten, ook aan vader en moeder en bonpapa.

Eddy Verbeke, Deurle. — Hoe stelt Eddy het in zijn nieuwe woning ? Zorgt Bibby nog steeds zo goed voor hem ? Welk verhaaltje uit ons blad vindt Eddy het mooiste ? Met beste groeten aan heel het gezin.

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE



(Wordt voortgezet.)

Nr 26/28-6-1951



(Wordt voortgezet.)



O KRINKELENDE WINKELENDE WATERDING!

HET DROOMSCHONE LEVEN VAN DE WATERBEWONERS

VOOR onze tocht onder water heb je geen duikerspak en zelfs geen zuurstofapparaat nodig en de diertjes die wij gaan vangen, hebben niets angstwekkends en leven in een vijver, een riviertje, een beek of een sloot. Overal waar er een plasje water is met wat riet er omheen, schuilt er geheimzinnig leven dat waard is van dichtbij te bekijken, en wie trekt niet graag naar buiten op een vrije Donderdagnamiddag?

We gaan heel dicht bij de kant staan en bemerken een plotselinge beroering in het water. We hebben natuurlijk te veel lawaai gemaakt met onze zware voeten en heel de school stekelbaarsjes is uit mekaar gestoven. Als we stil blijven staan, komen ze echter terug en laten zich van dichtbij bewonderen. Het zijn kleine visjes van nauwelijks



5 tot 6 centimeter lang, met een bruingroene rug en buik die glanst als parelmoer. Ze hebben stekels — vandaar ook hun naam — op rug en zijden die eventuele vijanden op afstand houden. Ze reizen in families, in scholen, en om hun groengrauwe kleur en de grote hoeveelheid insecten die ze kunnen verorberen, kunnen we hen best met onze tuinmus vergelijken. De kleine stekelbaars houdt van vliegeneitjes die op het water drijven en verlost ons aldus van een deel plaaggeesten.

In de Lente maakt ieder stekelbaars haar nest uit gevlochten grashalmen dichtbij de bodem van het water. Vader stekelbaars draagt in die tijd zijn mooiste rode kleuren en trekt in de nabijheid van het nest de wacht op. Nesten met jongen



zijn nergens veilig, ook niet die onder water staan. Er zijn de waterschorpioenen en de waterroofkevers met hun gulzige larven, die allen belust zijn op kleine vissen.

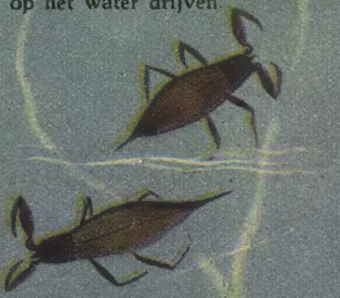
Van drie tot vierhonderd eieren worden in het nest gelegd en enkele dagen later ziet men tussen de rietstengels drie of vierhonderd kleine zwarte komma's wiegen. Ze willen reeds de wijde wereld in, maar moeder stekelbaars slaat geen oog van hen af, en brengt de kleine avonturiers vlug terug naar het nest.

Wanneer de stekelbaarsjes het uitzicht van echte vissen krijgen, gaat heel de familie op reis en voegt zich bij de school: de vaders reizen steeds aan het hoofd van de bende en weren de vijanden af.

Terwijl we zo naar het water kijken, hebben we een klein ding met zwart blinkend lijf opgemerkt, dat zonder ophouden cabalistische tekens op het water maakt. We kennen het, het is het schrijverke! Probeer het niet te vangen, het duikt telkens weg en komt een eind verder terug te voorschijn. Het spot met zijn achtervolgers!

Maar we hebben een bocaal meegebracht en willen niet met lege handen thuis komen. Schoenen en kousen zijn vlug uitgespeeld en met een klein netje schuiven we voet voor voet langs het riet. De buit is rijk! In ons netje buitelen, springen en wippen een hele boel kleine insecten. Hier hebben we een waterroofkever met twee lange, behaarde poten die als roeispanen dienen. Hij zwemt met horten en stoten en schijnt niet erg gelukkig in zijn nieuwe woonst. Nu, hij zal dadelijk gezelschap krijgen! Daar stijgt de waterroofkever naar de oppervlakte. Om te ademen is hij gedwongen naar boven te komen. Zijn ademhalingsorganen liggen dicht bij de staart en hij kan een voorraad lucht opdoen, zodat hij een tijdje onder water kan blijven. De kop van de waterroofkever is voorzien van twee gekromde pinnen.

Enkele centimeter onder het watervlak ligt een doorschijnende rups. Het is de larve van de waterroofkever. Je zou menen dat ze daar onbeweeglijk en ongevaarlijk ligt, maar dat is een vergissing en wee het visje dat te dicht bij de wijd open pinnen komt! Het kleine monster plant haar pinnen in de flank van de onvoorzichtige en zuigt er al het leven uit. Na enkele minuten zien we het stoffelijk overschot, dat geen vorm en geen kleur meer heeft op het water drijven.



Op onze bokaal springt een soort mug heen en weer op hoge poten. Het eigenaardigste is, dat alleen de poten het water raken en de rest van het lichaam volkomen droog blijft: net een watervliegtuig! Dit insect drijft gewoonweg op vier kussentjes, die met lucht gevuld zijn en het uiteinde van alle ledematen zijn voorzien van een laagje vet dat het nat worden belet. Wij noemen deze mug een waterloper.

Het grootste deel van de insecten die in het water leven, kunnen zwemmen, doch ze stijgen eerst uit het water om hun vleugels te laten drogen en dan vliegen ze voort. De waterspin hoeft deze voorzorgen niet te nemen, ze stijgt van uit de diepte naar omhoog en schiet dadelijk de lucht in, net als de



Zwaardvis van Mortimer. Wanneer een vijver te arm is aan het noodzakelijke voedsel, maken ze een vluchtje tot aan een volgende vijver of een kabbelend beekje. Het is daarom, dat je soms waterinsecten aantreft bij een serre. Ze hadden het blinkend glas voor een lokkende waterspiegel gehouden en zijn bedrogen uitgekomen!

★

Als we laat in de namiddag huistoe gaan, zijn we fier als Afrika-jagers en de voorbijgangers vragen zich hoofdschuddend af wat wij aan insecten nu zo belangwekkend vinden. Neen, ze begrijpen niet hoe heerlijk het is in de beek te plassen en onze bokalen te vullen met kriewelend leven, dat we nu de volgende weken kunnen gadeslaan.





(Wordt voortgezet.)



De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG



De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, een clandestien passagier, brengt het er levend af. Met een jeep en de hulp van zijn vrienden, de Zonen van de Leeuw, kan hij Yves en Sophie bevrijden. Ze gaan naar de plaats waar het vliegtuig neerkwam en ontmoeten twee vreemdelingen...

PRINS EPHRAIM

DZI liet zijn gaspedaal schieten en greep instinctmatig naar het karabijn van de jager, dat hem geen ogenblik meer verlaat.

— Hola, zei Yves en greep Dzidziri bij de arm, droom je alweer van een vechtpartij, kleine ?

Dzidziri antwoordde niet doch klemde de tanden woest op mekaar. Het was wel de moeite een Heilig Eiland te overmeesteren als je daarna toch nog « kleine » werd genoemd. En dan, die beschermende toon waarop het gezegd werd !

Dzi keek om en zijn blikken kruisten die van Sophie de Manowska. Het meisje was vriendelijk en begrijpend en in haar goudbruine ogen glansde geluk en een tikje pret om de woede van Dzidziri... Nu goed, hij zou



Ze waren nu heel dicht bij de twee gestalten...

Yves in het gedacht laten dat hij 't beter wist maar wijzigde zijn eigen opinie niet.

— Is 't niet waar ? vroeg hij aan Laobé.

— Ja, ja, knikte de kleine zwarte.

Nomogo-Kooso lachte al zijn witte tanden bloot en riep :

— Het Leeuwtje met de Vlammende Haren kent de valstrikken van de brousse...

De twee onbekenden naderden. Een van hen was groot en kloek gebouwd. Hij had een open gezicht en zijn korte ringbaard gaf hem het uitzicht van een Arabier. Zijn gezel was klein, dik met een kwabbig gezicht. De eerste nam zijn hoed af en toonde zijn blinkend, krullend haar.

— Wees welkom, zei hij.

— Verdraaid, vriend, jij bent sterk ! Alsof we hier niet lang voor hem zijn aangekomen... met een vliegtuig zelfs !

— Ik ben Ephraïm, prins Ephraïm, vergeef me dat ik niet al mijn namen opsom, het zou een kwartuur in beslag nemen, vervolgde hij met zangerige stem.

En hartelijk lachend voeg hij er aan toe :

— En dat is mijn secretaris, Domingo Queiralaos.

De kwabbige man boog diep. Hij had Sophie ontdekt en bekeek haar met onverholen bewondering. Dzi fluisterde Nomogo in het oor :

— Als we die aan de Zonen van de Leeuw gaven? Ik ben er zeker van dan de « dans om je hart te breken » voor hem een goeie vermageringskuur zou zijn.

De tovenaar lachte en knikte instemmend. Yves was intussen uit de jeep gestapt en had zich voorgesteld.

— Niet mogelijk ! riep prins Ephraïm. U is Yves Larnaud ? De piloot van de Normandie des Airs ?... Wel, men zoekt u maar ver van hier. En waar zijn uw gezellen ?

— Dat is Sophie de Manowska een van de hofmeesteressen en die guit was onze blinde passagier...

— Fantastisch ! zei Ephraïm. En wat is er eigenlijk gebeurd?

Al pratend waren ze een groep bomen genaderd. Sophie en Domingo kwamen achteraan en de dikke vermenigvuldigde zijn buigingen en vriendelijkheden.

— Die twee hangen me de keel uit, bromde Dzidziri.

Ook Nomogo-Kooso was uit de jeep gesprongen en werd omring door de zwarte dienaren van de prins. Ze sloegen Nomogo-Kooso herhaaldelijk op de schouder.

— Nomogo, wat vertellen je zwarte broeders ? vroeg Dzidziri.

— Ze werden door die twee blanken gehuurd.

— Waarom ?

— Om te jagen.

— Zijn ze reeds lang hier ?

Een juist antwoord op deze vraag kon men niet bekomen. De ene zei dat hij acht dagen in het woud was en de andere was er van overtuigd, dat ze reeds meer dan een maand op dezelfde plaats kampeerden.

— En, ze vonden de wrakstukken van ons vliegtuig ? Hoezo ? Bij toeval ?

Dzidziri werd nog wantrouwiger en herinnerde zich de laatste woorden van Hage-Davricourt. Indien de ingenieur eens de waarheid gesproken had ? Wat had deze twee mannen — alles behalve sympathiek — op de plaats van de ramp gebracht?... Waarom bleven ze hier en haalden ze geen hulp ? Waarom hadden ze de overlevenden niet gezocht ?

— Heel duister...

Hij hing zijn geweer aan de schouder en vervoegde de anderen. Prins Ephraïm onthaalde hem als een overwinnaar.

— En het is die jonge man, uitgerekend uw blinde passagier, die u gered heeft ?... Het is een held ! Een held ! Laat me toe u de hand te drukken... Dzi lei zijn hand in een koude, vochtige handpalm en kon z'n tegenzin niet onderdrukken.

— De dood van die arme Hage-Davricourt is een ramp, vervolgde de prins, men heeft me gezegd dat hij een genie was... Een groot verlies voor Frankrijk.

— Is Yves blind ? dacht Dzi. Die prins — prins van waar en hoe ? — is voor geen haar te betrouwen. Het ligt er vingerdik op. In plaats van die man te wantrouwen babbelt Yves met hem en vertelt al onze ongelukken en avonturen.

— Wat een idioot ! gromde Dzidziri en vergat daarbij dat het zijn afgod was die hij met zulke hoedanigheidswoorden bedeelde. Hij hield zich afzijdig en ving aldus een blik van verstandhouding op gewisseld tussen Ephraïm en Domingo. Welk geheim bevel gaf de prins zijn secretaris ?

— Laobé, kom eens hier !

Langzaam liepen de beide vrienden om de wrakstukken heen en onderzochten methodisch ieder stukje afkomstig van de Normandie des Airs.

— Kijk goed, Laobé. Heeft men dat stuk aangeraakt ?...

Het waren net twee speurhonden. Ze kwamen en gingen, doorliepen de brousse, bleven staan en liepen weer verder.

Ze vergeleken hun vondsten en indrukken en vroegen zich beiden af waarom die onbekenden de wrakstukken onderzocht hadden ? Waarom hadden ze sommige stukken weggenomen? Ondermeer stukken van de motoren...

Maar, mocht men Ephraïm en Domingo hiervan beschuldigen? Wie zei er dat er geen voorgangers geweest waren ?

De avond viel toen Dzi en Laobé naar het kamp terugkeerden. Ze waren moe en stapten zwijgend naast elkaar. Laobé sloop over het gras, hij scheen de grond niet te raken en Dzi probeerde hetzelfde te doen. Plotseling greep Laobé de hand van zijn blanke vriend en drukte ze stevig. Sedert het begin van zijn avonturen in de wildernis had Dzi reeds zoveel verrassingen beleefd, dat hij thans ieder ogenblik op zijn hoede was. Hij boog zich naar Laobé en deze fluisterde zacht:

— Daar... de mannen...

Ze lieten zich op de grond vallen en ontdekten, op een open plaatsje, twee silhouetten. Wat deden ze daar ?

Geruisloos gleed Laobé in de richting van de twee mannen. Dzi volgde hem, niet zo vlug en niet zo handig. Soms deed hij een tak kraken. Dan wachtte hij een paar ogenblikken en hoorde zijn hart bonzen als een voorhamer. De zon was aan de einder verdwenen en het werd moeilijk iets te onderscheiden. De geluiden van het kamp drongen tot hen door en, vlak bij, klonken twee stemmen. Kruipend op handen en voeten voelde Dzi eensklaps iets kouds en glibberig over zijn huid schuiven... hij huiverde... 't was een slang !

Heel dicht waren ze nu bij de vreemdelingen en konden enkele woorden opvangen :

— ... je begrijpt me, Domingo...

— Het was Ephraïm en zijn handlanger. Dzi aarzelde niet hen aldus te noemen. Nog iets dichter kropen ze en hoorden:

— Het is onnodig overhaastig te werk te gaan... en vooral geen onvoorzichtigheden begaan.

Dan Domingo :

— Geloof je niet dat de ingenieur papieren naliet ?

— In dit geval zullen we ze vinden...

— En wat doen we met hem?

Er volgde een stilte, dan zei Ephraïm op nog zachtere toon:

— Hij loopt niet lang meer. Luister...

Het was slechts een gemurmel en tevergeefs spitste Dzidziri de oren. Dan vervolgden de twee mannen luider :

— En die rosse ?

— Die rosse? Zeker en vast...

Het was Domingo die antwoordde :

— Domingo is een oude krokodil, mij ontsnapt er geen...

De volgende week :

DE BUFFELJACHT

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Montbidon heeft Hassan en Kaddoer opgesloten in een kerker die langzamerhand vol water loopt. Onze vrienden zien de dood moedig in de ogen, doch plotseling horen ze lawaai...





Op bezoek bij

ANDRE DESMEDTS, DIE IN 1946 DE BEERNAERTPRIJS VAN DE KONINKLIJKE VLAAMSE ACADEMIE KREEG VOOR ZIJN ROMAN « HET HEEFT GEEN BELANG » EN EEN DER STICHTERS WAS VAN HET TIJDSCHRIFT « DE TIJDSTROOM » (1930-1935) EN REDACTEUR VAN « VORMEN » (1937-1940) PUBLICEERDE IN NUMMER 13 VAN KUIFJE HET KORT VERHAAL « DE DIEFSTAL ».

IN ONZE REEKS NEDERLANDSE SCHRIJVERS, WAARIN WE REEDS GUIDO GEZELLE, FELIX TIMMERMANS, ANTOON COOLEN, ANTON VAN DE VELDE, ERNEST CLAES, GASTON MARTENS BEHANDELD HEBBEN, STELLEN WE VANDAAG ANDRE DEMEDTS VOOR, DIE ONGETWIJFELD EEN VAN ONZE BESTE HEDENDAAGSE SCHRIJVERS IS.

AL wat ik van André Demedts reeds gelezen had, deed me een goed maar gesloten mens inbeelden.

Op een Zondagvoormiddag ben ik in de Guido Gezellestraat, te Waregem, gaan aanbellen en ik werd er ontvangen door een hartelijk man, met enigszins trage taal en gebaren.

Alhoewel we mekaar nooit te voren gesproken hadden, heerste er dadelijk een vertrouwde sfeer, zodat ik niet veel vragen heb moeten stellen om aan onze lezers een idee te kunnen bezorgen van het leven en het werk van de bekende West-Vlaamse schrijver. Hij vertelde zelf spontaan zijn levensgeschiedenis in grote lijnen en toonde me zelfs enkele waardevolle documenten uit zijn familiearchief.

ZIJN FAMILIE

André Demedts werd geboren in de Oogstmaand van 1906 te St. Baafs Vijve aan de Leie op een boerenhof.

—Mijn vader was geen boer zoals de meeste boeren. Hij had een goede opvoeding genoten en zeer veel gelezen. Hij kon prachtig Frans spreken, iets wat onder de Vlaamse boeren niet veel voorkwam. Verder was hij een enige zoon geweest. In onze familie is er vele geslachten lang steeds maar één mannelijk kind geweest. Vader was de eerste die verschillende kinderen gehad heeft. We waren thuis met drie broers en een zuster. Een van mijn broers drijft nu nog de boerderij, en mijn zuster heeft ook reeds een en ander gepubliceerd.

— Zo, de dichteres Gabrielle Demedts is dus uw zuster ?

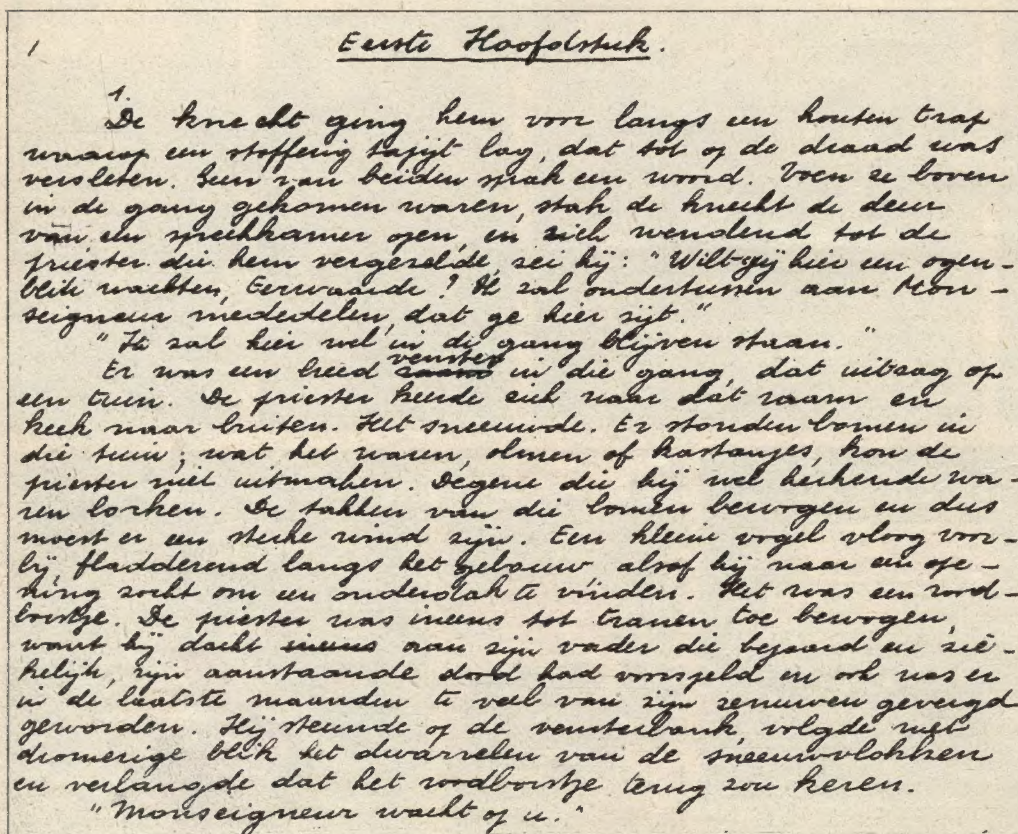
— Inderdaad. Het schrijven hebben we zeker, evenals de leeslust, van vader geërfd, want een paar jaar vóór zijn dood (hij is in 1943 op een en zeventigjarige leeftijd overleden) heeft hij zich nog aan het schrijven gezet om de familiegeschiedenis, volgens de overleveringen van zijn vader en grootvader, op te tekenen voor ons.



Kijk maar eens wat een mooi handschrift die oude boer bezat, zei André Demedts me met fierheid, en hij toonde een gecartonneerd schrijfboek met groen schutblad en rood perkalinnen band, zoals men er vandaag nog bij alle papierhandelaars kan kopen.

En ja, dat regelmatig en goed gevormd handschrift van die bijna zeventigjarige boer is inderdaad merkwaardig en getuigd voor een fijn beschaafd man.

Ik vond dat familieboek zo'n waardevol document voor de kennis van het werk van André Demedts dat ik aan de bekoring niet kon weerstaan om hem zo maar roekeloos te vragen of ik het eens mocht inzien en de eerste bladzijde aan onze lezers tonen. Ik stond wel wat verwonderd dat de



1

Eerste Hoofdstuk.

1.

De knecht ging hem voor langs een houten trap waarop een stoffig tapijt lag, dat tot op de draad was versleten. Geen van beiden sprak een woord. Toen ze boven in de gang gekomen waren, stak de knecht de deur van een spreekkamer open, en zich wendend tot de priester die hem vergezelde, zei hij: "Wilt gij hier een ogenblik wachten, Eerwaarde? Ik zal ondertussen aan Monseigneur mededelen dat ge hier zijt."

"Ik zal hier wel in de gang blijven staan."

Er was een breed ~~raam~~ venster in die gang, dat uitzag op een tuin. De priester keerde zich naar dat raam en keek naar buiten. Het sneeuwde. Er stonden bomen in die tuin; wat het waren, olmen of kastanjes, kon de priester niet uitmaken. Degene die hij wel herkende waren lorken. De takken van die bomen bewogen en dus moest er een sterke wind zijn. Een kleine vogel vloog voorbij, fladderend langs het gebouw alsof hij naar een opening zocht om een onderdak te vinden. Het was een roodborstje. De priester was ineens tot tranen toe bewogen, want hij dacht ineens aan zijn vader die bejaard en ziekelijk, zijn aanstaande dood had voorspeld en ook was er in de laatste maanden te veel van zijn zenuwen gevergd geworden. Hij steunde op de vensterbank, volgde met dromerige blik het dwarrelen van de sneeuwvlokken en verlangde dat het roodborstje terug zou keren.

"Monseigneur wacht op u."

Dit zijn de eerste lijnen van het handschrift van de nieuwe roman van André Demedts. Hij heeft er nog geen titel voor gevonden. « Dat komt meestal op 't einde », verklaarde hij. Let wel op het mooie, regelmatige handschrift. Er zijn maar weinig auteurs die een bladzijde schrijven zonder een hele reeks verbeteringen.

André Demedts

auteur op mijn onbedachte vraag inging met de voorwaarde het schrijfboek enkele dagen later ongeschonden terug te krijgen. Dat heb ik hem gaarne beloofd en zo komt het dat « KUIFJE » vandaag de eerste bladzijde van de familiegeschiedenis van vader Demedts kan afdrukken.

— En uw grootvader, mijnheer Demedts, was dat ook een hereboer in de kulturele zin van het woord ?

— Ja. Alhoewel hij ook steeds zijn bestaan op het land gevonden heeft, had ook hij een verfijnde natuur. Hij was muzikaal begaafd en kon al zijn gevoelens op zijn viool vertolken. Mijn broers en ik hebben echter geen aanleg voor de muziek ! Eigenaardig toch, hé !

DE WERKEN VAN ANDRE DEMEDTS

VERZEN

1928 *Jasmijnen.*
1931 *Geploegde Aarde.*
1937 *Kleine Keuze.*
1940 *Vaarwel.*

NOVELLEN

1934 *Mannen van de straat.*
1939 *Voorbijgang.*

ROMANS

1936 *Het leven drijft.*
1938 *Afrekening.*
1941 *Geen tweede maal.*
1944 *Het heeft geen belang.*
1947 *Voor de avond valt.*
1949 *In het Morgenlicht.*
1951 *De ring is gesloten.*

ESSAYS

1937 *Edward Vermeulen, Schrijver en boer.*
1941 *De Vlaamse Poëzie tussen 1918 en 1941.*
1945 *De Vlaamse Poëzie sinds 1918. (2e gewijzigde en bijgewerkte uitgave.)*
1945 *Richard Minne.*
1945 *Hugo Verriest, de levenwekker.*

TONEEL

1950 *De Rechtvaardige Keizer.*

ZIJN JEUGDJAREN

« Mijn jeugdjaren heb ik gesleten op vaders boerderij en de gemeenteschool van Wakken. Na de lagere school zond vader me eerst naar de handelsafdeling van het Sint Lievenscollege van Gent en daarna naar het Sint Amandscollege van Kortrijk. Al mijn studies heb ik in het Frans moeten doen, want zoals je weet, bestond er bij het einde van de eerste Wereldoorlog nog geen enkel Vlaams college in Vlaanderen.

» Na mijn middelbare studies keerde ik naar huis terug en hielp vader op de boerderij. Tot mijn 31 jaar ben ik op het hof gebleven. Tijdens de laatste jaren die ik op de boerderij doorgebracht heb, had ik met zelfstudie het examen voor de Jury van het Technisch Onderwijs voorbereid. Ik behaalde mijn diploma en werd leraar in de Germaanse talen aan de Hogere Technische Handelsschool, kwam naar Waregem wonen en huwde in 1938. Ik heb nu ook al vier kinderen. Het oudste, Maria, is nu reeds twaalf jaar, en dan volgen twee rakkers : Maurits is tien en Dirk zeven jaar. Het jongste is weer een meisje en heet Hilda.

ZIJN WERK

— Maar wanneer heeft u uw intrede gedaan in de Nederlandse letterkunde, mijnheer Demedts ? Was dat nog tijdens uw boerenperiode ?

— Ja. In 1929 verscheen mijn eerste werkje. Een verzenbundel : « Jasmijnen ». Hoe kon het ook anders ? Welke schrijver is zonder verzen begonnen ?

— U is dus reeds meer dan twintig jaar aan het schrijven? Is dat uw full-time werk?

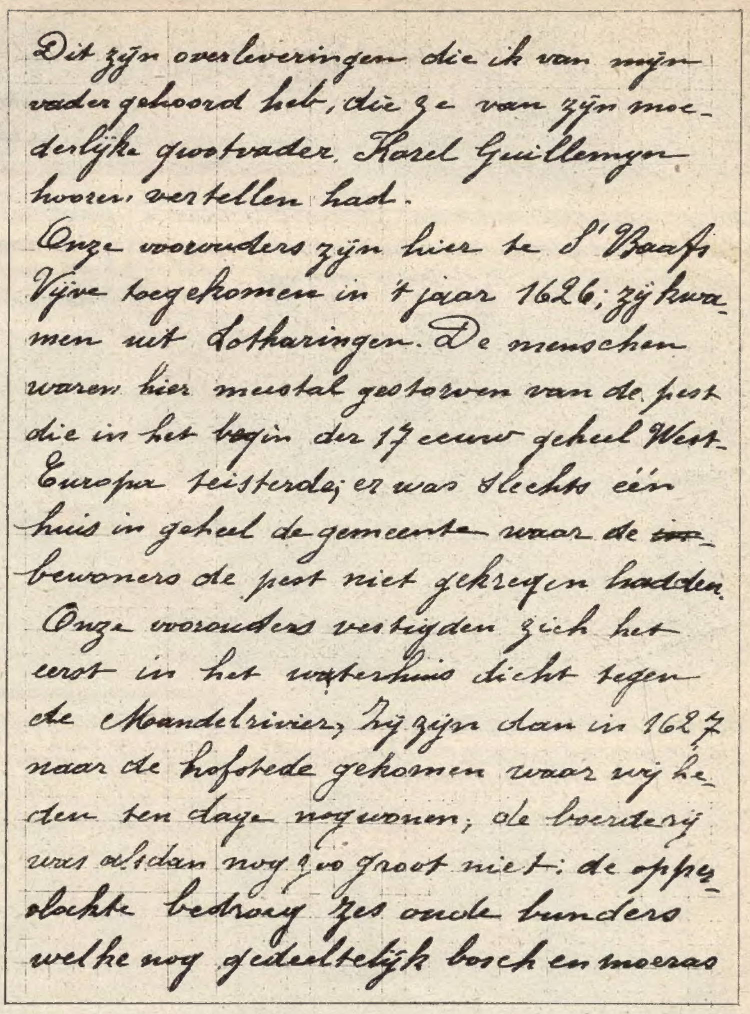
— Neen. Ik sta thans aan het hoofd van de gewestelijke zender Kortrijk en ik werk ook regelmatig mee aan de litteraire rubriek van « Het Nieuws van den Dag », en aan het letterkundig maandblad « Dietse Warande en Belfort ».

— Het lijstje van uw werken is in al die jaren reeds lang geworden ?

— Ja, de volledige bibliographie vind je in het Lexicon van Louis Sourie, dat een rijke bron van inlichtingen is voor al wie zich aan de letterkunde interesseert.

— Heeft u ook geen jeugdboeken geschreven ?

— Jawel, onder de pseudoniem Koen Lisarde verscheen bij de uitgeverij De Kinkhoren te Brugge, enkele jeugdboeken : « Ik wil een dappere kerel zijn » en « Trouw aan hun volk », een boek over de Boerenoorlog in Zuid-Afrika.


Dit zijn overleveringen die ik van mijn vader gehoord heb, die ze van zijn moederlijke grootvader Karel Guillemyn hooren vertellen had.
Onze voorouders zijn hier te S'Baafs Vijve toegekomen in 't jaar 1626; zij kwamen uit Lotharingen. De menschen waren hier meestal gestorven van de pest die in het begin der 17 eeuw geheel West-Europa teisterde; er was slechts één huis in geheel de gemeente waar de bewoners de pest niet gekregen hadden.
Onze voorouders vestigden zich het eerst in het waterhuis dicht tegen de Mandelrivier; zij zijn dan in 1627 naar de hofstede gekomen waar wij heden ten dage nog wonen; de boerderij was alsdan nog zoo groot niet; de oppervlakte bedroeg zes oude bunders welke nog gedeeltelijk bosch en moeras

Dit is de aanvang van de familiegeschiedenis van het geslacht Demedts, door de oude vader van de schrijver. Het is een buitengewoon geschrift voor een zeventigjarige boer ! Let ook op de gelijkenis van de handschriften van vader en zoon.

HOE ANDRE DEMEDTS EEN BOEK SCHRIJFT

Wanneer men aan een schrijver de vraag stelt hoe hij een boek schrijft, dan krijgt men dikwijls als antwoord : Ik word geboeid door een figuur of door een gedachte en van die kern ontspint zich dan een heel verhaal dat groeit, vorm en gestalte neemt naarmate het werk vordert...

Daarom was ik zeer benieuwd om de werkmethode van André Demedts te kennen en hij zei me daar het volgende over :

— Ik werk steeds met een plan, waarin de grote lijnen van de aktie, van het gebeuren, vastgesteld werden. Ge moet daarom niet denken dat ik dat plan stipt uitwerk. Ik voel me er helemaal niet door gebonden, maar het is toch veel beter dan in het wilde weg te werken en men spaart er vooral tijd mee. Voor jonge schrijvers is het gevaarlijk zonder plan te werken, omdat zij het metier nog niet bezitten.

Uit deze gegevens kan men zich reeds een beeld vormen van de sympathieke boer-leraar-letterkundige André Demedts. Maar, wie hem nog beter wil kennen, mag een kennismaking met zijn werk niet op de lange baan schuiven en kan geen beter begin vinden dan de twee boeken die André Demedts speciaal voor de jeugd geschreven heeft.

Johan DE BRABANDER.



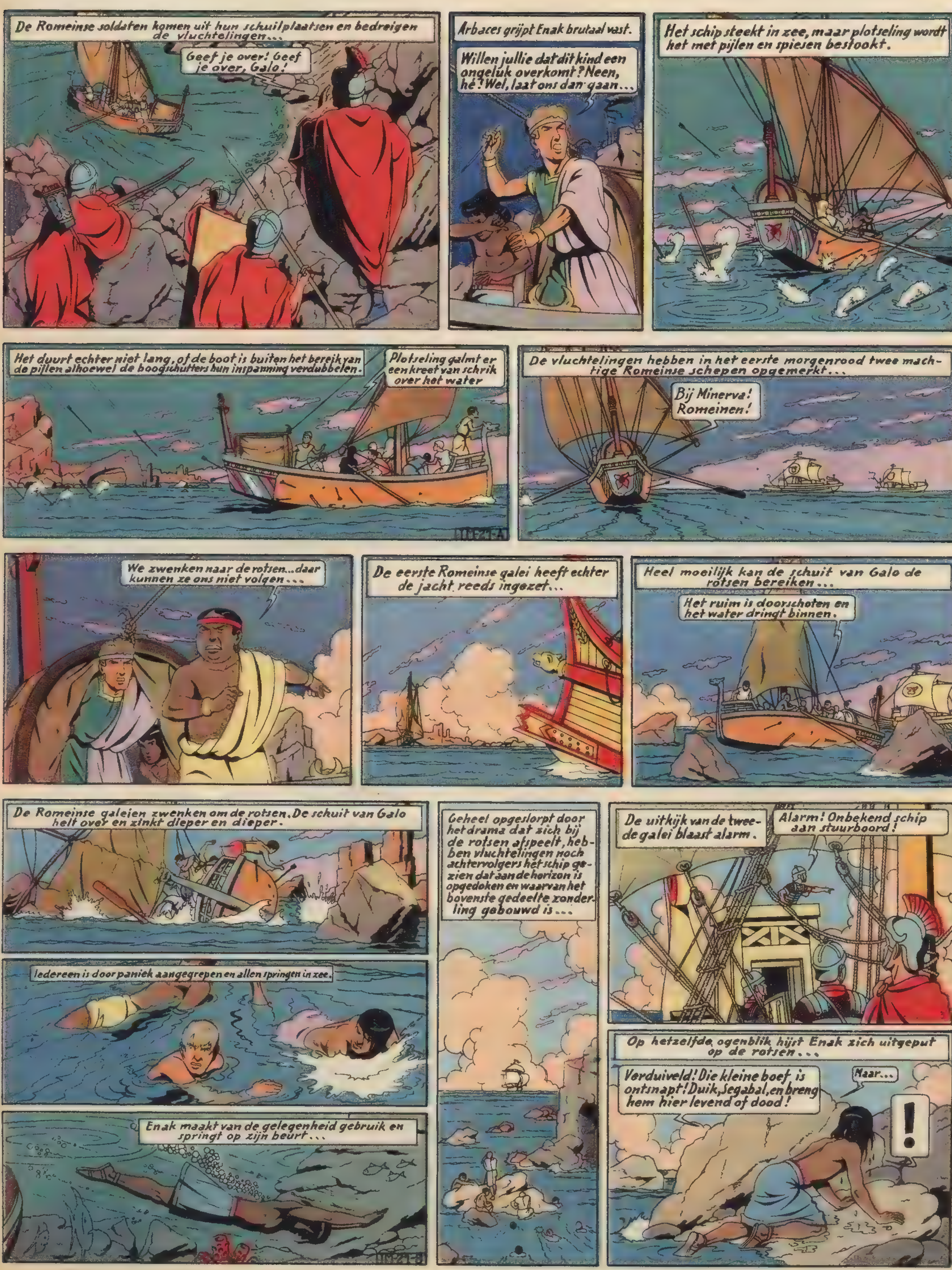
Van al de foto's die ik van André Demedts gezien en zelf genomen heb, is er geen enkele waar hij geen sympathieke glimlach vertoont, hij de dichter van de weemoed. In zijn ogen en voorkomen is geen weemoed te bespeuren. Alleen zijn zachte taal en gebaren laten die vermoeden.



(Wordt voortgezet)



Teksten en tekeningen van J. Martin.



(Wordt voortgezet.)

ROEM VAN BOERGONDIË — PHILIPS DE STOUTE

HIJ was een koningszoon, Philips, Hertog van Bourgondië; op de troon van Frankrijk zat zijn broeder Karel. Onder 's konings lelievaan had hij gestreden tegen de gemeentenaren van Philips van Artevelde te Rozebeke. En al bleef Artevelde onder de doden op het slagveld, Vlaanderen was niet verwonnen, want nóg had Gent, de Vrije Stede, zich niet gegeven. Nu was Philips Graaf geworden in het land dat hij had bevochten.

En Gent richtte het hoofd weer op. Terwijl Karel met hoofse steekspelen zijn bruiloft vierde te Amiens, draafde een bestoven ruiter aan. Frans Ackerman, zo hijgde hij, had met de Witte Kaproenen Damme bezet !

Nog oordeelde Philips naar Franse trant : dit oproerig schuim diende gestraft. Met een koninklijk leger rukte hij naar Damme op. Maar de Gentenaars verdedigden de wallen als bezetenen; met amper vijftien honderd man hielden zij de storm twintig dagen vol. En dan bemerkten de Fransen dat de wallen leeg waren : gedurende de nacht had Frans Ackerman, door de Franse linies heen, zijn Witte Kaproenen terug naar Gent gevoerd !

De Hertog-Graaf Philips besefte dat hier geen geweld zou baten; hij begon het vrije volk van Vlaanderen te begrijpen. Hij stuurde 's konings leger naar Frankrijk terug, en reikte de hand ter verzoening. Te Doornik zou hij de vredesvoorwaarden met de Gentenaars bespreken.

Fier traden zij hem te gemoet, en eisten bekrachtiging van al hun voorrechten. Philips willigde hun wensen in, en beval zelfs de oorkonde in het Nederlands op te stellen. Toen sprak hij trots :

« Maar omdat gij wederspannig zijt geweest, zult gij, eer ik de vrede schenk, knielen en bidden om vergiffenis. »

Geen een van de gezanten boog de knie.

« Heer Graaf, sprak toen de woordvoerder beslist, wij ontvingen geen opdracht om de knieval te doen. Niet wij hebben de wapenstilstand gewild. »

Toorn vlamde rood in het gelaat van de Hertog-Graaf... Maar geen enkele Gentenaar boog de knie. Drie vrouwen moesten knielen : de Hertogin van Brabant, de Gravin van Vlaanderen, die haar volk begreep en lief had, en 's Graven dochter Margareta. Zij knielden in de plaats van Gent. En Philips gaf toe.

Hij was gekomen om dit volk in bezit te nemen, maar het volk had hem zijn wil opgedrongen. En hij, die Artevelde had bestreden, zou het werk der Artevelden voortzetten.

Geen gemakkelijke taak dit fiere, stugge volk te leiden ! Maar hij had een blik die ver reikte, de toekomst in, en wist dat veel wegen leiden naar éénzelfde doel. Nauwelijks veertien jaar oud, had hij op het slagveld van Poitiers de bijnaam « De Stoute » gewonnen : nu zou hij pogen dit « stoute » land als een voltogen Rijk rondom zijn blazoen te scharen. Het zou hem waardig zijn.

Huwelijken zijn banden. Door behendig geregelde huwelijken zal hij onze gewesten aaneensnoeren. Zijn zoon Jan, en zijn dochter vermaagschapt hij aan het Henegouws stamhuis, en met koninklijke praal wordt te Kamerijk het dubbel huwelijk gevierd. Omringd door zijn raad van edellieden, de « pairs », zit de Koning de plechtigheid voor. Voor de gelegenheid waren de kostbare kroonjuwelen uit de ijzeren koffers naar boven gehaald : sedert vijf honderd jaar had men geen zulke weelde aanschouwd; maar de koning besefte niet dat hier, omneveld met zeldzame praal, een nieuw Rijk aan het rijzen was.

Nu reeds kon Philips de kern van zijn Vorstendom als bruidschat beloven aan zijn zoon Jan. Naast Bourgondië en Vlaanderen, zouden hem ook Brabant, Limburg en Antwerpen, misschien ook Mechelen ten deel vallen. Een belofte bevredigde evenwel de roemzuchtige Bourgondiër niet : hij wou heersen metterdaad. Nog hadden hem in Vlaanderen niet alle steden gehuldigd, en reeds bracht hij een officiëel bezoek aan het Brabants Hof. Zijn intrede te Brussel was een daad van een machtig Vorst : honderd en twaalf ridders reden schitterend gekleed in zijn gevolg, voorop stapten twee honderd veertig schildknapen en boogschutters. Hij dong om de genegenheid van groot en klein. Om de gemene man te winnen, kocht hij in de stad zadels, kolders en fluweel; vooraanstaanden benoemde hij in zijn raad.

Maar vruchteloos poogde hij zich in Brabant als Hertog op te dringen. De afgevaardigden in hun Staten zagen met wantrouwen de hoogmoedige Bourgondiër, een vreemdeling, stap voor stap de Lage Landen inpalmen, en zij vreesden voor hun zelfstandigheid.

Het geluk vloog hem te hulp. Hij was de Stoute, en op de sterken steunen gaarne de zwakken. In 1315 deed Johanna de Hertogin van Brabant afstand in zijn voordeel van Limburg en Overmaas, en hij voegde een nieuw schild, dat van Hertog van Limburg, bij zijn blazoen. Enkele jaren later stond de Hertogin Brabant af aan Margareta, zijn echtgenote, die haar zoon Anton tot landvoogd en luitenant aanstelde.

Zo groeiden onder zijn ver ziende blik, de Lage Landen bij de Zee naar elkander toe — gewesten waaruit eenmaal België, Nederland en Luxemburg, de huidige Beneluxlanden zouden opstaan.

Zijn droom, een koning waardig, wou hij koninklijk blijven beleven in de dood. In de Karthuizerkerk te Dijon, gebeeldhouwd door de geniale Nederlander Klaus Sluter, zit hij in knielende houding vereeuwigd. In zware gewaden, de sterke handen — het zwaard gewend — vroom in gebed gevouwen, staart hij met star gerichte blik de toekomst in, zijn toekomst waarvan wij erfden.

ROB YSENBRANDT.





BART IN DE HEIDE-DJUNGEL

door Lo Vermeulen. *Prent de titel goed in je hoofd, want je hebt zeker een boek nodig om tijdens regenachtige vakantiedagen in een stil hoekje te lezen. Bartje is maar zo groot als een vlieg, hij loopt over de heide, verstaat de taal van vlinders, kevers, wespen, mieren en andere insecten en leeft hun interessant leventje. Het ontwaken van Bart door de twee gloeiende ogen van de heks, een heks die overigens overbodig is in dit verhaal, vinden we minder geslaagd. De illustraties van Elsa van Hagendoorn zijn buitengewoon fijn en van het geheel werd door de uitgeverij* De Sikkel, van Antwerpen, *een echt mooi en goed kinderboek gemaakt.*

SNELVOET EN PIJLKIND

LEES de titel en je weet reeds dat je te midden van de Roodhuiden op de prairie zit. Het boek werd geschreven door Fritz Steuben, *uitgegeven door* G.B. van Goor, Den Haag *en beleefde reeds zijn derde druk. Wil je weten hoe twee blanke kinderen opgenomen werden door een Indianenstam, wil je heel het leven van de Indianen zoals het zich afspeelt in hun tipi's en op de prairie kennen, lees dan* Snelvoet en Pijlkind. *Het is zo boeiend dat je het niet kunt wegleggen vooraleer je de laatste letter gelezen hebt. De tekeningen van Tjeerd Bottema zijn niet allemaal even verzorgd.*

EEN GULDEN LEGENDENBOEK EN EEN BOEK VOL SAGEN

BOSCHVOGEL is voor de meeste van onze boekenwurmen geen onbekende meer. Ze hebben minstens reeds een van zijn werken gelezen : Een boek vol Sprookjes, Een bont vertelselboek, Het Hof der Drie Koningen, Ons schoon West-Vlaanderen, Drie Sinten in een Kerkraam, Als ic can, *de Van Eyckroman,* De Beukenhage, Willem van Loo, Zandstuivers, *zijn boeken over onze grote gestalten :* Robrecht de Fries, Peter Benoit *en* Antoon van Dijck.

Voor ons liggen nu de twee jongste delen van zijn reeks F.R. Boschvogel vertelt, *waarvan we de twee eerste delen reeds in « Kuifje » besproken hebben. Zijn Legendenboek, dat voortreffelijk uitgegeven is, brengt ons vijftien Vlaamse legenden, die allen vlot en aangenaam verteld worden en onze lezers zullen boeien.*

In zijn Sagenboek *publiceert F.R. Boschvogel tien sagen, waarvan onze lezers en sommigen, zoals die van* Vier Heemskinderen, *dat in « Kuifje » als tekenverhaal verschenen is, reeds goed kennen, maar ze zullen het daarom niet minder graag lezen dan de sage van* De eerste Forestier van Vlaanderen *en* De Boudewijn- en Zannekinsagen, *die ze minder of niet kennen, en zeer boeiend zijn.*

De talrijke illustraties van L. van den Auweele zijn niet allen even geslaagd. Er worden door de uitgever Lannoo van Tielt *nog twee delen in de reeks aangekondigd :* Het Boek der Vreemde Sagen *en* Een Boek vol Avonturen.

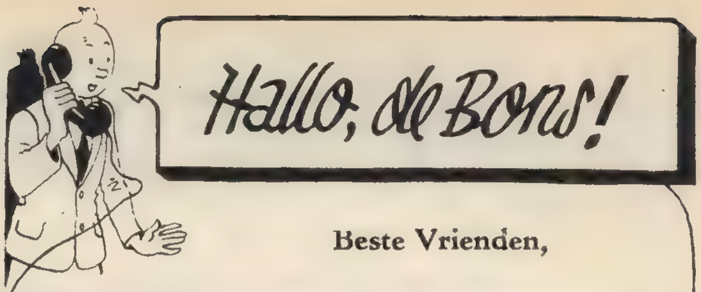
DUBBELKRUL

EEN DIERENSPROOKJE VAN WILLEM SAVENBERG

OP het gebied van de goede en de goed uitgegeven kinderboeken is er hier in Zuid-Nederland nog een grote achterstand in te halen. Wanneer er nu en dan een kinderboek verschijnt, dat een vergelijking met die van onze buren kan doorstaan, dan prijzen wij het des te liever aan. Het boekje Dubbelkrul, *van Willem van Savenberg, dat met talrijke grappige pentekeningen van August Boschmans uitgegeven werd, door de uitgeverij* Lannoo van Tielt, *behoort tot de beste die er in ons land tijdens de laatste jaren van de pers kwamen. De auteur, die zich speciaal aan de jeugd interesseert als onderwijzer, toneelschrijver, toneelspeler, jeugdleider, heeft de juiste toon dadelijk beet en weet een spannend verhaal in mekaar te steken, dat het jonge volkje zal verslinden. De typografische verzorging van het boek staat ver boven de middelmaat en zal de goede smaak van onze jeugd stellig ontwikkelen.*

JOHAN.





Beste Vrienden,

Hierbij publiceren we een lijst van al de zendingen bons die we ontvangen hebben zonder naam, noch adres van de afzender. Om grijze haren te krijgen! Lees onderstaande tekst aandachtig om onaangenaamheden en vertragingen te vermijden!

1. Steek al de bons in één omslag en niet in twee of drie, wanneer al de bons samen voor één geschenk zijn bestemd.
2. Je hoeft geen speciale brief of kaart te schrijven om je zending aan te kondigen.
3. Vergeet niet dat, wanneer je je bons opzendt, en enkele dagen later pas je naam, adres, enz., het practisch onmogelijk is je bons terug te vinden, daar de zendingen, die ons dagelijks toekomen, te talrijk zijn.
4. Schrijf ons dadelijk indien je een ander geschenk ontvangt dan het gevraagde, *en vermeldt hierbij ons referentienummer.*
5. Frankeer je brieven als volgt :
   a) Een omslag die niet dichtgekleefd is en slechts drukwerk bevat, krijgt een postzegel van 20 centiemen per 50 gram. Indien nodig kun je een elastiek rond je omslag doen, zodat deze dicht blijft.
   b) Steek je een brief in de omslag, of kleef je de omslag toe, plak je een postzegel van 1,75 frs. per 50 gram.
   c) Een pakje bons mag opgestuurd worden als staal zonder waarde, met een zegel van 1,20 frs. Het pakje mag niet zwaarder wegen dan 300 gram en je mag het niet dichtplakken en geen brief aan toevoegen. Je mag er wel een koordje of elastiek om doen.

SCHRIJF JE ADRES IN BEHOORLIJKE DRUKLETTERS!

ONZE BRIEVENBUS

Deze zendingen ontvingen wij zonder adres : X van Brussel : 150 punten als staal zonder waarde. — X van Kalmthout : 50 punten. — X van Vorst-Kempen : 50 Vch. — X van Eindhout : 50 punten. — **Van Schelvergen (?)** van Denderleeuw : 50 punten. — X van Tremelo : 50 punten voor reeks 2.

Nog andere zendingen bereikten ons, doch hier was ook de poststempel onleesbaar.

BESLUIT :

Wie een geschenk wil ontvangen, vergeet bovenstaande wenken niet!



— Waarom volg je die mijnheer ?... Ben je detective ?
— Neen, maar zijn koffers steken vol lekkere producten met de Kuifje's bons !

LIJST VAN DE FIRMA'S

Jullie vinden de **KUIFJE's BONS** op volgende producten :

VICTORIA : koekjes, chocolade, pralines, caramellen.
PALMAFINA : Kuifjeszeep, Chokosweet, margarine INA.
HEUDEBERT : beschuiten en paneermeel.
MATERNE : confituren en de producten FRIMA.
TOSELLI : macaroni en andere deegwaren.



Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau varen naar Nusa-Penida, evenals de twee bandieten. Deze laatsten konden de kapitein overhalen onze vrienden overboord te werpen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR



(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG--PIRATEN

In dit verhaal lezen jullie het vervolg en het einde van de avonturen van Sexton Blake, een Engels detective.



(Wordt voortgezet.)

DE ULTRAGELUIDSSIRENE OF...

De moderne toverfluit



De moderne tovenaars hebben het niet nodig een reeks voorwerpen op onzichtbare wijze weg te moffelen om ons sprakeloos van verbazing te doen staan. Zij fluiten eenvoudig en er gebeuren wondere dingen. We zijn nl. in de wereld van het ultrageluid beland. Alleen door het geluid verdwijnen rookwolken, wordt ons linnen gedroogd, van jonge wijn op slag oude Bourgogne gemaakt, duikboten opgespoord en lammen genezen !

Een hele omwenteling in de wetenschapswereld en de evolutie en de gevolgen van deze nieuwe ontdekking is nog niet te overzien. We zeggen « nieuw », maar stond er reeds niet in de Bijbel dat de muren van Jericho vielen door het bazuingeschal ?

WAT is nu het ultrageluid ? Het geluid bestaat uit trillingen. Als je de snaar van een viool aantokkelt hoor je een toon en je ziet de snaar trillen. Houden de trillingen op, hoor je ook geen geluid meer. De hoogte van de toon hangt af van het aantal trillingen per sekonde. Hoe kleiner dit getal, des te lager de toon. Het snerpend geluid van de tram jaagt je koude rillingen over de rug, dit komt omdat het trillingsgetal niet tussen 20 en 5.000 ligt. Muzikale tonen liggen tussen 20 en 5.000. Naarmate het trillingsgetal van de toon hoger wordt, treft hij het menselijk oor onaangenamer. Eens aan de 20.000 trillingen komen we aan de grens d.w.z. al wat boven deze grens ligt is vóor het menselijk oor onhoorbaar, men noemt dit « ultrageluid ».

In de ultrageluidslaboratoria heeft men geperfectioneerde fluitjes en ook kwartsplaten die bewogen worden door een electrische stroom en 100 millioen keren per sekonde trillen. Het is begrijpelijk dat deze trillingen verstrekkende gevolgen hebben.

HET DOODT DE MICROBEN

Onder de druk van het ultrageluid beginnen de kleine moleculen geweldig te trillen, de grotere splitsen. Fluit men nu (met de speciale ultrageluids-fluiten, natuurlijk) in een pot melk, wordt deze vloeistof dadelijk homogeen t.t.z. : de grote moleculen w orden geplitst en gescheurd in nog veel kleine delen. Het vet dat op de melk drijft wordt lichter en kleeft niet meer. Een ander voordeel is, dat de bacteriën springen onder de druk van de trillingen en de melk dus gesteriliseerd is voor ze gekookt heeft. Het koken is dus helemaal overbodig !

Het ultrageluid kan nog meer. Heeft men niet steeds gezegd dat olie en water twee vloeistoffen zijn die men niet met elkaar kan mengen ? Het ultrageluid maakt echter de versmelting van deze twee mogelijk. Misschien vindt men binnen afzienbare tijd wel een toestelletje waardoor het de huisvrouwen mogelijk wordt de olie en de dooier van een ei op staande voet te vermengen en het lange roeren of kloppen om mayonnaise te maken niet meer nodig is. Er zijn reeds grote fabrieken die het ultrageluid gebruiken om een fijnere papierdeeg te maken (dus ook fijner papier te bekomen) en voor het vervaardigen van uiterst gevoelige filmen.

BLEEKT HET LINNEN EN DOET STOFWOLKEN VERDWIJNEN

Proeven hebben aangetoond dat een plukje watte, dat men boven een werkende ultrageluidssirene houdt, dadelijk in brand vliegt, terwijl de hand, die de watte vasthoudt, ogenschijnlijk geen letsel ondervindt. De hand is zelfs niet verschroeit. Waarom niet ? Hiervoor heeft men nog geen verklaring gevonden. Onder de werking van ultrageluidsgolven gaat waterdamp over in water en men denkt dat het dus moet mogelijk zijn mistbanken boven luchthavens te verwijderen met ultrageluidssirenes. De fabrieksschoorstenen zijn vuil en ongezond, daar de kleine stukjes kool niet opstijgen, doch neervallen. Een ultrageluidssirene ingebouwd in de schoorsteen zou hier wonderen kunnen verrichten. Een wasmachine uitgerust met een ultrageluidssirene kan het linnen waarvoor men normaal van 50 tot 58 uren zou nodig hebben om het te wassen en te spoelen, reinigen in één uur.

Onder inwerking van de ultrageluidstrillingen kunnen wijn en bier ouder gemaakt worden.

DE PEILING VAN DUIKBOTEN

Ultrageluidssirenen kunnen, dank zij een echo-systeem, onder water de minste hindernis opsporen, dus kunnen er duikboten mee opgezocht worden. Men heeft deze methode SONAR genoemd, omdat de diensten welke dit apparaat onder water verricht, dezelfde zijn als deze van de radar in de lucht. Om de bodemgesteldheid van de oceanen te peilen, ijsbergen, koraalriffen en schepen op te sporen, wordt de SONAR gebruikt. Men kan er ook mijnvelden, wrakstukken en visscholen mee ontdekken.

Het is duidelijk dat de geweldige trillingen welke het ultrageluid teweeg brengt ook schadelijke gevolgen kunnen hebben. Met een ultrageluidspistool zou men op een afstand van twintig stappen een hond kunnen doden en een mens verlammen gedurende twintig minuten. De Engelse troepen vonden, na de Duitse capitulatie nabij Lofer in Tirol, een kleine werkplaats waar men sedert jaren proefnemingen deed met verschillende typen ultrageluidswapens. Laten we hopen dat men niet in deze richting verder werkt, doch denkt aan al het goede dat men de mensen met nieuwe uitvindingen kan brengen.

HET ULTRAGELUID IN DE HANDEN VAN EEN DOKTER

kan, zoals blijkt uit verschillende proefnemingen, verbazende resultaten opleveren. Zware gevallen van gewrichtsrhumatisme werden er mee behandeld met gunstig gevolg en ook de kanker zou er afdoend mee kunnen bestreden worden. Binnen afzienbare tijd zou het ook mogelijk zijn gevaarlijke hersenoperaties te doen « zonder mes » en met meer kans op slagen en volledige genezing van de patient. Het was dus niet overdreven de ultrageluidssirene een echte toverfluit te noemen !





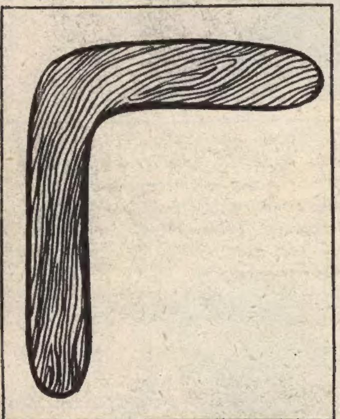
(Wordt voortgezet.)

De boomerang

HET WAPEN DAT ZIJN MEESTER KENT!

DE Australiërs organiseren de Olympische Spelen van 1956 en beginnen reeds nu met de voorbereidingen. Daar ze betrekkelijk veel tijd hebben, vroegen zij of het niet mogelijk was op het programma van de Spelen een nieuwe sport te schrijven : Het werpen van de boomerang.

In Australië is het zeker een sport, maar wie kan er hier met fatsoen een boomerang werpen en wie weet eigenlijk wat het is ?



De primitieve volkstammen van Australië kenden dit instrument en het was kapitein Cook die er het eerst kennis mee maakte in de baai van Botang, in het jaar 1770. Hij beschreef het aldus : *Een soort wapen in hout, waarvan de vorm min of meer overeenkomt met die van een Turkse sabel.*

De heren van het Internationaal Olympisch Comité stonden perplex toen ze de vraag van de Australische afgevaardigden hoorden. Een boomerang werpen ? Met nieuwsgierige blikken hebben ze toen dat geheimzinnig tuig gemonsterd.

WAT IS EEN BOOMERANG ?

Jullie weten reeds dat de boomerang terug bij zijn meester komt indien het doel gemist werd. Trof de boomerang echter doel, komt hij niet terug, alhoewel dit vaak en verkeerdelijk gezegd en zelfs geschreven wordt ! Als de Australische inboorlingen op jacht trokken, hadden ze maar één wapen nodig en dat was de boomerang. Was de kangoeroe, struisvogel of wat ook geraakt, kwam hij niet terug en konden ze het wild oprapen. Kwam het wapen terug, had de jager er naast gemikt, en kon herbeginnen.

Hoe ziet de boomerang er uit ?

Het is een lemmer uit hout, dat de vorm heeft van een L, plat is op de ene- en lichtjes afgerond op de andere kant. De uiteinden zijn dunner en afgerond. De hoek van de L is geen rechte hoek, doch vormt een boog. De lengte van dit wapen bedraagt 20 tot 90 centimeter en het is van 4 tot 15 millimeter dik. We zullen trachten zelf een boomerang te maken, doch eerst gaan we eens onderzoeken hoe een boomerang gegooid wordt.

MEER DAN 100 METER VER EN 125 METER HOOG !

Wees niet te vlug om te zeggen dat je het kunt, want dan wordt het een teleurstelling. 'k Heb al mensen gezien die een boomerang wierpen, zoals ze een steen zouden gooien en meenden dat hij nu een sierlijke boog zou beschrijven en heel netjes in hun handen zou terugkeren. De boomerang viel natuurlijk op de grond als het eerste beste stuk hout.

Men neemt de boomerang bij de langste tak van de L, brengt hem achterwaarts, zodat de arm geplooid is en de hand iets achter en ter hoogte van de schouder komt. Het werpen moet heel bruusk en bijna horizontaal geschieden.



Indien de boomerang volgens alle regels der kunst geworpen werd, draait hij op zichzelf vooruit en, wanneer de horizontale stuwkracht verzwakt, gaat hij, dank zij de draaiende beweging die de werper hem gaf, de hoogte in.

Robbie Ritchie, William Onus en Joe Timberley (de kampioen van Australië) hebben het in het boomerang werpen ver gebracht ! Honderd meter ver kunnen ze hem werpen, waarna hij 125 meter hoog stijgt en met een elegante boog weer in de hand van de kampioen terecht komt ! Dit laatste mogen jullie echter niet zo letterlijk opnemen, want de terugkerende boomerang grijpen is heel moeilijk en bovendien hoogst gevaarlijk. De snelheid, het gewicht en de hoogte maken van de boomerang een eerder gevaarlijk wapen en het is beter op tijd uit de weg te springen als hij afkomt. De boomerang ploft neer en springt uit eigen kracht weer omhoog. Speelt men op een grasplein, wordt het gras waar de boomerang neerkomt letterlijk uitgehakt. Moest je de boomerang dus op je kop of handen krijgen, dan zou je gevaar lopen in het hospitaal te belanden.

MAAK ZELF EEN ZAK-BOOMERANG

Een boomerang uit hout maken is erg moeilijk, maar in karton kunnen we het wel eens beproeven. Neem een stijf karton en knip er een L uit, waarvan de twee takken maximum 4 cm. lang en 8 mm. breed zijn. Buig de L lichtjes tussen je handen in de richting van de hoogte en 't is klaar.

Neem de boomerang tussen de duim en de wijsvinger van je linkerhand en knip er tegen met de rechter wijsvinger, zodanig dat hij opstijgt. De boomerang zal een boog beschrijven en naar je terugkeren.

Hoe beter je de hoeken afgerond hebt, hoe beter de boog en hoe juister de verhouding van de twee takken, des te beter je boomerang zal draaien en verder hij gaat. Stuw de boomerang niet in de hoogte, maar steeds bijna horizontaal. Let op de wind, want die speelt ook een rol !

Een goed gemaakte en goed geworpen boomerang is in staat op de speelplaats alle zweef- en andere vliegtuigen te onttronen !



NEDERLAND KREEG DE NAAM VAN ZIJN KONINGSHUIS EN ZIJN VLAG VAN EEN FRANSE STAD

EEN jongen vroeg me hoe het kwam dat de Noord-Nederlanders de oranjewimpel als nationale vlag beschouwen.

Dat komt omdat de naam van de stichter van hun dynastie de naam van die kleur droeg, nl. Willem de Zwijger, Prins van Oranje.

Onder keizer Augustus was de Keltische stad Arausio de zetel van een Romeinse kolonie, en werd een der mooiste steden van Gallië. Later veranderde de naam Arausio in Orange en, in 1393, ging door het huwelijk van Marie des Baux, de heerlijkheid van Orange over op de Bourgondische familie der graven van Chalon, en, in 1530, viel zij door erfenis ten deel aan de familie Nassau. Een verdrag bevestigde, in 1559, het gezag van Willem de Zwijger, Stadhouder der Nederlanden en erfgenaam van Philibert van Chalon over de Franse stad Orange.

Wanneer een reiziger de vallei van de Rhône volgt, is Orange de eerste stad in Provence. Het is een prachtige ingangspoort voor dit uitverkoren oude land van klassieke middellandse beschaving. Ingangspoort is het juiste woord, aangezien midden op de grote nationale weg de « Arc du Triomphe » staat, die in het jaar 25 ter ere van keizer Tiberius werd opgericht. Men ziet er de trappen van een Romeins theater, gebouwd, tijdens de regering van keizer Augustus. De gevel is bijzonder indrukwekkend en wordt de Muur van Orange genoemd. De voorstellingen, welke hier nog ieder jaar gegeven worden, lokken, vanwege het buitengewoon kader, telkens duizenden toeschouwers.

Er bestaan nog andere « Oranje's »! Daar is de Oranje-rivier die uit de Zuid-Afrikaanse Drakenbergen naar de Atlantische Oceaan stroomt en 1.860 km. lang is. En dan mogen we de Oranje Vrijstaat in Zuid-Afrika niet vergeten! Er is een Oranje in Australië (New Wales) met 7.500 inwoners die de hoofdstad Sidney van groenten voorziet, zoals Vorst, Anderlecht en Evere dat voor Brussel doen. In de U.S.A., in de staat Massachusetts is er een Orange met 5.400 inwoners. In New Jersey nog, een met 33.000 inwoners en twee voorsteden East-Orange met 15.600 inwoners. En ten slotte ligt er in de staat Texas nog een vijfde stad met name Orange, die 15.500 inwoners telt.



(Wordt voortgezet.)

TELEVISIENIEUWS

De televisiezender van drie kilowatt van Tele-Lille is voltooid en de deskundigen zullen binnenkort tot de eerste proefnemingen overgaan. Men hoopt dat deze zender in de eerste helft van Juli zal kunnen in gebruik genomen worden. Hij zal een straal van 70 tot 80 km. bestrijken.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

ALS MOEDER UITGAAT



Moeder wilde Zaterdagnamiddag gaan winkelen en vader, een zeer precies man, zou met de drie bengels een wandeling maken. Toen moeder thuis kwam overhandigde vader haar het volgende lijstje :

Tranen gedroogd : negen maal. Veters dicht gebonden : dertien maal. Ballonnen gekocht : twee per kind. Gemiddeld leven van elke ballon : 12 sekonden. Kinderen gewaarschuwd om niet de straat over te steken : 29 maal. Kinderen toch de straat over gestoken : 21 maal.

BESLUIT. — Aantal dagen dat vader opnieuw zal oppassen : NUL.

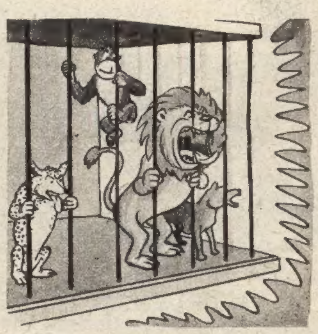


VADERTJESDAG !

Een twintigtal beroepsgroeperingen en syndicale kamers zijn te Brussel bijeengekomen en hebben een Nationaal Comité voor het feest van de Vader opgericht ! De vaders zullen gevierd worden op de tweede Zondag van Juni. Op een persconferentie hebben de organisators gezegd, dat dit feest in de eerste plaats door commerciële bekommernissen is ingegeven en tevens een grote zedelijke waarde heeft ! Het feest van de vaders (aldus diezelfde heren) zal pas zijn volle betekenis krijgen wanneer officiële, culturele en andere kringen meewerken.

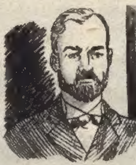
Ja, dat spreekt vanzelf ! Deel dit nieuws vlug mee aan je papa, het zal hem misschien genoegen doen te weten, dat er eindelijk mensen zijn die aan hem denken !

WIE WIL ZE KOPEN !



Een cirkus had onlangs zijn tenten opgeslagen te Waregem. Er werden allerlei wilde dieren tentoongesteld, die door een persoon uit Parijs voor enkele maanden aan het cirkus waren afgestaan. Door een misverstand tussen eigenaar en huurder bleven er niet minder dan vijf leeuwen, twee hyena's, twee wolven en een aap, in hun hok op een foorwagen, op de loskaai van het station van Waregem achter. Niemand bekommerde zich om deze dieren. Van grote honger poogden ze natuurlijk uit hun hok te geraken om ergens voedsel te vinden. Beide cirkusdirecteurs werden verwittigd, maar de wagen bleef steeds op de koer van het station staan. Door toedoen van het gemeentebestuur kregen de dieren te eten. De bevolking van de stationwijk voelt zich echter niet helemaal gerust met die vreemde gasten in de buurt en 's avonds waagt niemand zich nog buiten. Het cirkus was intussen naar Tessenderlo vertrokken en speelde daar zonder wilde dieren.

IN WELK JAAR STIERF PROSPER VAN LANGENDONCK ?



Neen, we vertellen jullie niet iets dat eeuwen en eeuwen geleden is en dus misschien niet juist meer kan opgespoord worden, doch het gaat over een zeer recent feit. Jullie hebben allemaal al wel eens een gedicht gelezen van Prosper Van Langendonck; welnu, wanneer stierf dezedichter ? We sloegen vier geschiedenissen der Nederlandse Letterkunde open en bovendien nog de Verschueren en we vonden volgende data : 1916, 1919, 1920, 1921, 1922 !

HOEVEEL BADKAMERS ZIJN ER ?

Zwitserland bezit het hoogste percentage badkamers : 75 t.h. van de woningen hebben er een. Dan volgen de Ver. Staten met 69 t.h.; Canada met 52 t.h.; Brazilie met 50 t.h.; Duitsland 42 t.h.; Denemarken 38 t.h.; Zweden 30 t.h.; Porto-Rico 22 t.h.; België 14 t.h.; Groot-Brittannië 13 t.h.; Frankrijk 6 t.h.; Spanje 3 t.h. en Italië 2 t.h.

In ons land is het aantal badkamers gedurende de laatste dertig jaar verdubbeld.

DE GROOTSTE BRUG VAN EUROPA

De Kamer van Koophandel van Le Havre heeft van de regering vergunning gekregen tot het bouwen van een verkeersbrug in Tancarville, gelegen bij de monding van de Seine. Zij zal een der grootste zijn van het Europese vasteland met een lengte van 1.410 meter en een breedte van 12 m. Op beide oevers van de Seine komen twee pijlers van 118 m. hoog om het bruggedek, op een hoogte van 47 m. boven de waterspiegel, te schragen. De brug zal over vijf jaar voltooid zijn en Hoog- en Laag-Normandië verbinden.



(Wordt voortgezet.)